

Aksel Larsen: I sin tid fremsatte venstre og de konservative et ubehageligt lovforslag om total afskaffelse af statstilskud til skolebespisning. Det blev afvist af regeringspartierne og også af de andre partier; men af grunde, som jeg ikke helt forstår, valgte regeringspartierne alligevel at imødekomme forslagsstillerne derved, at man foreslog statstilskuddet til den egentlige skolebespisning i kommunerne ophævet, således at staten kun giver tilskud til mælk og vitaminer i vinterhalvåret.

Da vi diskuterede disse problemer ved anden og tredje behandling af det pågældende lovforslag, blev det ikke mindst fra socialdemokratisk side meget stærkt betonet, at man naturligvis både håbede og gik ud fra, at de kommuner, der havde skolebespisning, ville opretholde den, også selv om de fremtidig kun fik statstilskud til mælk og vitaminer. Jeg henviser i så henseende til, at det ærede medlem hr. Kaj Andresen som ordfører for socialdemokratiet erklærede — man kan se det i Folketingstidende sp. 4791 — at han stadig er af den overbevisning, at en veltilrettelagt skolebespisning med rigtigt sammensat kost er af så stor næringsmæssig betydning, at det var rimeligt, om staten medvirkede her til, og han fortsatte med at sige, at forhåbentlig ville de kommuner, der har gennemført en virkelig rationel bespisning, fortsætte hermed, selv om statstilskuddet bortfaldt.

Det sidste ord, der blev sagt i debatten overhovedet, blev sagt af den højtærede socialminister ved tredje behandling, hvor han vægrede sig mod en misforståelse, som han påstod de konservatives ordfører, det ærede medlem hr. Asger Jensen, havde gjort sig skyldig i. Den højtærede socialminister erklærede, at man ikke af lovforslaget, som det nu så ud ved tredje behandling, kunne drage den konklusion, at det var en henstilling til kommunerne om at ophæve skolebespisningen. Nej, sagde den højtærede socialminister, det, der er tale om, er, at man overflytter statslige udgifter til kommunale udgifter; det er en omlægning af udgifterne inden for de offentlige myndigheder.

Man må af dette slutte, at også ministeren er gået ud fra, at de kommuner, der havde skolebespisning, ville fortsætte med den, og

så må man jo have lov at spørge om, hvorledes ministeren opfatter den kendsgerning, at Københavns borgerrepræsentation nu med flertal har vedtaget totalt at ophæve skolebespisningen, således at man fremtidig kun giver mælk og vitaminpiller. Jeg går ud fra, at ministeren må have haft en mening med sine udtalelser om, at kommunerne sikkert ville fortsætte. Jeg går også ud fra, at såvel ministeren som den socialdemokratiske folketingsgruppe må have en vis indflydelse på deres partifæller i kommunerne i almindelighed og i Københavns kommune i særdeleshed, og jeg går så meget mere ud fra det, som den højtærede socialminister ved anden behandling af lovforslaget udtalte følgende:

„Jeg tror ikke, at det foreliggende forslag vil medføre, at skolebespisningen bliver afskrevet, hvor den er udmærket indrettet, endda forbilledligt indrettet, som f. eks. i Århus kommune. Hvorfor skulle man ikke opretholde den?“

Nej, hvorfor skulle man ikke opretholde den? Men ministerens partifæller i København har besluttet at afskaffe den. Hvad mener den højtærede minister om det?

Socialministeren (Bomholt): Ved en ændring af forsorsloven, lov af 29. april 1960, er der sket en udvidelse af den adgang, kommunerne har til at iværksætte skolebespisning, idet bespisning kan gives ikke blot for de første 7 klasser, men også for 8. og 9. klasse.

Samtidig er loven ændret, således at kommunerne ikke længere får refusion af nogen del af udgiften ved den egentlige bespisning. Af udgiften til mælk og vitamin-tilskud får kommunerne stadig af den fælleskommunale udligningsfond, det vil nu sige af staten, refusion for $\frac{1}{3}$, og man har her ophævet den tidligere maksimumsgrænse af 20 øre pr. ydelse.

Jeg anser det for selvfølgeligt, i overensstemmelse med loven, at overlade det til den enkelte kommune at afgøre, om den vil gennemføre bespisning, og hvilken form den i påkommende tilfælde vil foretrække, og jeg har, som det ærede medlem ved, ikke nogen adkomst til at gribe ind over for kommunernes afgørelser. Det har derfor ikke noget formål her at drøfte en enkelt kommunes beslutning.